

UN NOM REVOLUCIONARI PER A UN GRUP JUVENIL REVOLUCIONARI

Lev Trotski

10 de desembre de 1938

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejom@lycos.es - des de: “Un nombre revolucionario para un grupo juvenil revolucionario.”, en, *Escritos*, Tom X, volum 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 217-220.

Benvolguts amics:

Em diuen que es produí oposició a la proposta d’anomenar l’organització juvenil “Legió de la Revolució Socialista”, ja que al treballador nord-americà no li “agrada” res faça olor a revolució, acció il·legal, hostilitat a la democràcia, etcètera. Aquests arguments són incomparablement més importants que la qüestió mateixa del nom.

És una vella experiència històrica que aquell que no considera oportú ostentar obertament el seu nom polític no posseeix el coratge necessari per a defensar obertament les seues idees, ja que el nom no és quelcom accidental sinó la condensació de les idees. Per això Marx i Engels s’anomenaven comunistes i mai els agradà el nom de socialdemòcrates. Per això Lenin abandonà la camisa bruta de la socialdemocràcia i adoptà el nom de Partit Comunista per a la seua organització, per ésser més intransigent i militant. Ara, novament hem de llençar els noms que han estat prostituits i escollir-ne un de nou. No hem de buscar-lo adaptant-nos als prejudicis de les masses sinó, per contra, hem d’oposar-nos a aquests prejudicis amb un nom adaptat a les noves tasques històriques.

L’argument mencionat és incorrecte en el seu aspecte teòric, polític i psicològic. La mentalitat conservadora d’un gran sector de treballadors és una herència del passat i forma part del “nord-americanisme” (tant a l’estil de Hoover com al de Roosevelt). La nova situació econòmica està en oposició absoluta a aquesta mentalitat. ¿Què és allò determinant per a nosaltres, l’estupidesa tradicional o els fets revolucionaris objectius? Vegem el senyor Hague de l’altra banda de la barricada. Ell no té por d’aixafar la “democràcia” tradicional. Proclama: “La llei sóc jo”. Des del punt de vista tradicional sembla molt imprudent, provocatiu, desenraonat; però és absolutament correcte des del punt de vista de la classe capitalista. Només d’aquesta manera es podrà formar un partit reaccionari militant que s’adeqüe a la situació objectiva.

¿És que no tenim ni tan sols igual de coratge que aquells que estan a l’altra banda de la barricada?

La crisi del capitalisme nord-americà té un ritme força ràpid. Les persones que avui s'espanten del nom militant demà comprendran el seu significat. El nom polític no és per a un dia o un any sinó per a tot un període històric.

La nostra organització juvenil compta només amb set-cents membres. Segurament als Estats Units hi ha desenes i centenars de milers de xicots i xicotes profundament decebuts de la societat que els nega la possibilitat de treballar. Si el nostre nom no resulta comprensible o “agradable” per als milions d'elements endarrerits, pot fer-se molt atractiu per a desenes de milers d'elements actius. Nosaltres som un partit d'avantguarda. Mentre assimilem els milers i desenes de milers, els milions aprendran el vertader sentit del nom per mitjà dels colps econòmics a què se'ls sotmet.

Un nom anodí passa inadvertit, i açò és el pitjor en política, especialment per als revolucionaris. L'atmosfera política està ara extremadament confusa. En una reunió política, quan tots parlen i ningú escolta els altres, el president posa ordre donant un fort colp sobre l'escriptori. El nom del partit hauria de ressonar com aqueix colp.

L'organització juvenil pot i ha de tenir organismes auxiliars amb propòsits variats i noms diferents, però l'organisme polític dirigent ha d'ésser d'un caràcter revolucionari definit i obert i comptar amb els seus corresponents estandard i nom.

El primer informe em fa la impressió que el perill no rau en què la joventut desitge ésser un segon partit, sinó més bé en què el primer partit la domina massa directament i ferma, per mitjans organitzatius. Els quadres partidaris de la joventut, naturalment, eleven molt el nivell de la discussió en els congressos i en el Comitè Nacional, però aquest alt nivell és una expressió de l'aspecte negatiu de la situació. ¿Com pot educar-se la joventut sense una certa quantitat de confusions, errors i lluites internes que no siguin infiltrats per “els vells” sinó que puguen del seu propi desenvolupament natural? Em sembla que en l'organització juvenil els membres d'experiència del partit pensen, parlen, discuteixen i decideixen en nom de la joventut i que ha d'haver estat una de les raons per què hem perdut gent l'any passat. La joventut no té dret a ésser massa sàvia o massa madura, o millor dit només té dret a ésser jove. Aquest aspecte de la qüestió és força més important que no el dels colors, rituals, etcètera. Allò pitjor que podria passar-nos seria establir una divisió del treball dins de l'organització juvenil: que la base jove jugue amb colors i trompetes i els quadres selectes s'ocupen de política.

Fraternalment,

Joe Hansen (Trotski)